

Der er derfor ikke tvivl om, at organisationerne har bakket op om Forbrugerombudsmandens henstilling, ligesom de meget få registrerede tilfælde af overtrædelser af henstillingen tyder på, at den generelt har haft en effekt.

Vurderingen af behovet for yderligere retningslinier og evt. udarbejdelse af disse hører naturligt under administrationen af markedsføringsloven og dermed under Forbrugerombudsmandens arbejdsfelt.

Spm. nr. S 493

Til integrationsministeren (1/11 02) af:

Kenneth Lambrecht (DF):

»Vil ministeren oplyse, med angivelse af de relevante tal, hvor mange boliger landets enkelte kommuner har opkøbt for at kunne huse bolig-søgende flygtninge og indvandrere?«

Begrundelse

Mange af landets mindre kommuner har ikke andre muligheder for at huse boligsøgende flygtninge og indvandrere end at opkøbe parcelhuse, ejerlejligheder eller andre boliger, der så stilles til rådighed for de pågældende udlændinge.

Der er mindst to ulemper ved dette:

- 1) Kommunen går ind i investering og vedligeholdelsesudgifter, som ligger helt uden for de almindelige kommunale opgaver, og som påvirker kommunens økonomi negativt.
- 2) I disse kommuner bliver det særlig vanskeligt for boligsøgende unge at blive i kommunen, fordi de ledige boliger, der ellers kunne erhverves til en fornuftig pris, er beslaglagt til udlændinge.

For borgerne er det oprørende at være vidne til, og spørgeren beder om, at ministeren nu fremskaffer de aktuelle tal fra kommunerne, der viser, hvor mange boliger der er opkøbt til disse formål.

Svar (18/11 02)

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration er ikke i besiddelse af oplysninger om,

hvor mange boliger landets enkelte kommuner har opkøbt for at kunne huse flygtninge- og indvandrere.

I henhold til integrationslovens § 13 kan kommunerne købe eller leje boliger til boligplacering af flygtninge. I 2001 har kommunerne haft drifts- og anlægsudgifter på ca. 158,5 mio. kr. og driftsindtægter på ca. 28,2 mio. kr. i forbindelse med boligplacering af flygtninge.

Jeg har sendt en mere detaljeret oversigt over udgifterne og indtægterne til spørgeren.

Det skal bemærkes, at de kommunale udgifter til køb af ejendomme til boligplacering af flygtninge er låneberettigede, hvorfor købet ikke nødvendigvis belaster den kommunale økonomi.

Jeg skal endvidere henvise til lovforslag L21, hvor det, som opfølgning på aftale med Dansk Folkeparti foreslås, at flygtninge ikke længere skal have retskrav på at få anvist en bolig inden for tre måneder. Endvidere foreslås kravet om, at boligen skal være passende i forhold til den enkelte flygtnings behov afskaffet. Endelig præciseres, at en eventuel familiesammenføring, der finder sted efter boligplaceringen, ikke efter integrationsloven skal udløse ret til en større bolig.

Spm. nr. S 541

Til økonomi- og erhvervsministeren (6/11 02) af:
Uno Larsson (DF):

»Vil ministeren redegøre for, hvorvidt ministeren er indstillet på eller har planer om at ændre i statsstøtteordningen til vindmølleejere?«

Begrundelse

Igennem mange år har elforbrugerne betalt overpriser for el. Jyllands-Posten havde den 5. november 2002 omtale af, hvordan vindmølleejere modtager tilskud og overpriser.

»Det er selvfølgelig dejligt at få andres penge. Men det er ikke moralsk rigtigt«, siger den tidligere vindmøllemedejer Asger Josefsen om statens tilskudspolitik til Jyllands-Posten. I årevis modtog medejere af vindmøllen i alt 1.087.992 kr. i tilskud og en overpris fra elforbrugerne – blot fordi de i sin tid byggede en vindmølle. Og det selvom møllen kun kostede 685.000 kr. at